

Lucas

Moje nálady

aneb cesta básníka ke snům,
temnotě a romanci

Lucas

Moje nálady

**aneb cesta básníka ke snům,
temnotě a romanci**

Lucas
Moje nálady
aneb cesta básníka ke snům,
temnotě a romanci

Text © 2021, Lucas

Grafická úprava a sazba © 2021, Lukáš Vik

Obálka © 2021, Petr Suchý

1. vydání © 2022, [Lukáš Vik – E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-334-3 (ePub)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-335-0 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

[Lukáš Vik](#)

Povídky

Spáči

Znáte ten pocit, když nemůžete spát?

Nemáte se zač stydět, není to nic nezvyklého, ba naopak, je to velice častý jev. Ale nemusí to být vždy, ale mně se právě vážně něco takhle neobyčejného stalo, nebo aspoň já to pokládal za něco neobyčejného.

Povím vám to, nebudu dál zdržovat: Jednoho dne jsem spal a najednou – nevím kolik bylo – pode mnou praskla prkna (no, stává se to?) a s matrací jsem se propadl na nejnižší pozici. Ha, byl jsem menší.

Podle této reakce soudíte, že jsem se příliš nevyděsil, ale nebudu se vmlouvat: lekl jsem se.

Komu by se taky nezaktivoval přirozený reflex, prostě i chlapy se bojí a není to žádná ostuda, naopak, přiznat to je daleko větší pocta než lhát. (No, jsem zkrátka tvrdý chlap, pomyslel jsem si s úsměvem.)

Ale víc mě poděsilo něco jiného, něco, což se neslyší, ale přitom to zeje v mladých roztoužených srdcích a nezáleží na tom, jaká je doba, i když možná „ona!“ to podněcuje více, než si můžeme myslit, protože je uspěchaná, jako by bylo kam spěchat.

„Ponoř se do snů.“

Tehdy jsem se poškrábal na hlavě, div mi vlasy nevypadaly, a pošel jsem k oknu (za kterým mimochodem číhala neskonale pěkná noc, která uhranovala pohádkově mocným kouzlem).

Avšak rozhodl jsem usnout a poněkud skromně jsem ulehl na koberec, protože ta zatracená postel byla rozbitá. Ovšem ten hlas vyšel zase a já jsem si pomalu začínal myslet, že jsem blázen.

No jo, když taky spím na zemi?Který blázen by tohle dělal?

...Ale když je noc a všichni spí?Každopádně mohu použít alespoň matraci nebo se uchýlit do jiného pokoje a ne jako ohromný tvrďák spát na zemi, i když na koberci, který činí můj pokojík útulnější.

Avšak pro matraci jsem nešel, ani do jiného pokoje jsem se nepřesunul, přešel jsem k oknu, u kterého mě ustavičně nabádal hlas, jehož nezabarvovaly emoce a původ, jako odkud pochází, obalovala ho záhada s velkým tiskacím V, dokonce se i zdálo, že zvuk nemá zdroj, jako by vzešel z tajupných, tichých stínů, jaké ani neexistují a jsou ubohou fikcí. Je to prazvláštní. Tyto myšlenky proudily divoce mou hlavou, otevřel jsem okno a jako v transu jsem slezl. Naštěstí jsme nebydleli vysoko, takže vypadnutí z domu takovým odvážným způsobem nepředstavoval žádný problém.

Šel jsem, zdálo se chvíli co chvíli popostrkován jakousi neviditelnou rukou, jež přesně věděla, kam mám jít, byť se současně zdálo, že kdo vymyslel rčení „Použivej zdravý selský rozum“, vymyslel tohleto rčení dočista zbytečně. Spatřil jsem úzkou uličku, již jsem pouze nezpozoroval, nýbrž jí běžel.

Dovedete si to představit?Benevolentně, bez okolků, jen tak vběhnout do slepé uličky – taková super zábava na noc, že? – vehnat se do uzoučké mezírky sevřené stěnami protilehlých domů.

S šílenstvím jsem nemohl skoncovat. Prazvláštně to kolem mne znělo. Pokračuji stůj co stůj a přitom pohled stál za houby. Nasnímal jsem osm lidí bez domova, tvrdě spící.

Nenechal jsem se odradit a mezi iluzemi marných iluzí jsem prošel do příjemnější části, jelikož zde spali mladiství, a upravení. Paradoxně spali opodál popelnic zapáchajících odpudivou vůní vyhozených odpadků a spali zasněni, zahrabáni do snů nebo čeho.

„Tady být nechci, co mě to popadlo?“ napadlo mě a tou uzoučkou mezírkou jsem se vracel, jenomže obzor se příliš neměnil, viděl jsem leda bílo postupující, jenže ono mátló.

Běžel jsem, běžel, utíkal, utíkal a proradná mezera, slepá ulička se vzpírala mě pustit a tentýž hlas zvučel dokola. Pomaličku, bezbarvě: „Ponoř se do snů.“

Zarmouceně jsem odklopýtal se začlenit.

Lehl jsem (vybral jsem zatraceně skromné lože), načež jsem sklesle vyřídil pozdrav čpavým popelnicím, mým sousedům, což mi nepřidávalo chuť usnout, spát.

Usnul jsem, přinejmenším to tak vypadalo, pln doslova neúnavné prázdnoty. Děly se věci, možná jsem tedy nespál, neboť děj, jenž jsem měl teoreticky vzato ukončit, nezesnul, právě vstával plný nepředvídatelné síly.

Byl jsem větrem, byl jsem vzduchem, byl jsem nocí, byl jsem prostorem, vzduchoprázdňem, byl jsem letem.

Plynul jsem, bouřně, ač plynule, vesele, stoicky, nadlidsky harmonicky. Dokonale. Posléze jsem se stal vodou, hlubokou, potůčkem, poté stojatou, následně tekutou. (Všecky vody necítily, plynuly, ovšem obsahovaly stopu lidské psychiky a značné euforie).

„Probud' se,“ budil mě náhle procitlý spáč.

„Proč?“ mžoural jsem ospale.

„Takhle se nevyspíš,“ usmál se přívětivě.

„Proč? Spím dokonale.“

„Spáči drží spolu.“

„Jak drží spolu?“

„Noříme se do snů.“

„Aha,“ opáčil jsem rozespale, nabažený zavřít víčka, klidně symbolicky, aby stačilo snít, aniž by slova lomozila, přerřávala, sny vězely zatvrzele ve vědomí.

Vědomí, které nepotřebuje dveře, aby proudil vzduch.

„Spi, ale tam, kde to má smysl,“ odpověděl.

Zničehonic jsem pocítil cupot cupitavých pavoučích nohou lezoucích po zdech.

„Jo,“ pokývl jsem.

Nato jsem doplnil: „A ponoříme se do snů.“

„Dobrou.“

„Dobrou.“

Bitva stínů

Bývají temné bezhvězdné noci. Člověk by si pomyslel: „Co kdyby šlo nocí proklouznout někam... někam pryč?“

Já to neřešil, já se octnul mimo, mezi houfy tajemných, ba tajuplných stínů, mě požírajících.

Zpoza hrdla jsem vyloudil křik, zesílený děsutvornými zesilovači patřící bůhví komu.

„Chci umřít!“ křičel jsem.

„Zbabele,“ odfrkl pohrdavě tajemný stín kdesi schovaný – pán stínů?

„Ničeho se nebojím! Už mě nic nebaví!“

„Baví tě smrt, lidský červe?!“

„Ještě jsem ji nezkoušel. Co mě baví, je dívka, kterou mohu mít, ve které mohu být. Ano, to mě baví.“

„Fajn, máš ji mít. Běž jako pelášivý králík!“

Stín zmizel, zvukově, protože ani předtím neukazoval tvář.

Očima jsem dloubl po dívce ležící opodál obkružujících stěn, tvořících okrouhlou, kruhovou stěnu skrývající divé tajemství, doposud nespátřené.

Chvátal jsem, schvácen jsem podržel její křehká, byť rovná záda. Pozoroval jsem její hezkou postavu, černé vlasy, drobounká, jen jí do náruče vzít, hezká spící tvář zdající se naoranžovělá, nádherná líc, na kterém trůnilo mateřské znaménko, uher – jakési kolečko.

Zkusil jsem to – ach, líbezné kolečko. Odtáhl jsem se, dal jsem jí letmou pusou na její drobná ústa. Křehká postava skončila v mém náručí.

Seznámila mě s oblostí jejích tvarů, neskonale dobrým uměním. Nemluvila, požil nás jen nepatrný zvuk, jemný, provlečený strunou brnkajíc libozvučnou tóninu

napříč! Vypadala jako smějící se slunce; pomáhala mi štědře nakreslit zeměpisnou mapu základních světadílů. Pod pokličkou spala divokost, teda spíš než divokost romantická hýřivost – brr, to sem nepatří, to' příběh temna!

Chtěl jsem ji.

Chtěl, prahl jsem být uvnitř, uvnitř ní, jako splynutí, až na to, že ne jako. Doopravdy.

Cíl sahal k nedosažitelnosti, proto jsem hlučně agresivně vykřikl: „Umři, když nemohu být uvnitř tebe, ať tě nemá nikdo! Nechci tě sníst, chci vevnitř tebe být! Po věky...!“

V ruce se znenadání zjevil nůž.

„Co to?“ pronesla; brzy ztichla jako nevinné ptáče svrhnuté z hnízda. Ulétla, jak anděl, jemuž ufikli křídla.

Vbodl jsem do měkoučkého bříška. „Nemohu v tobě být. Navěky! Nemohu v tobě navěky být,“ hlesl jsem nad jejím tělíčkem, mrtvolou krásy věčna, jen co uzříte její tělo i obličej, masku dokončující konečnou svůdnost, právě vystavěná všem, kdo zabrousí do země stínů, kde odpočívá nápadníkům otevřená, okradená o rozkoš širší. (Obraz nemožný k zakoupení, obraz nehybný, posmrtný, však nápady drahý, obraz, jenž zesnul a ztratil účelnosti, obraz zatracený, rozladěný, protože působil, že více dokázal, jenže ho někdo zavraždil natolik, že schytl poloviční krásu.)

„Tak, teď tě nemá nikdo,“ utrousil jsem zuřivě.

„Jsem za to rád!“

Zaplnily mě stíny, doma – na Zemi – byl jsem omámen hněvem, protože prostředí mně podávalo hrst podnětů. Zrnka podnětů ponoukajících kupu stínů, aby ustoupily do pozadí, aby byly zaplašeny a vyplaveny z mé mysli.

Obklopovalo mě umění a pravidla. Stíny spaly, nikam jsem neproniknul, zůstal jsem se zamlčovanou mocí temné síly sám.

V úsměvu

Bylo jaro, slunce oslnivé sálalo, ale prázdno plnilo prostory jarních slunečních dnů.

Když zavládl svátek, zvyky namísto hýřivého počátku utichly a rozhořely se touhy, věrající jako divoké proudy – právě ony mě navedly jít ven.

Zorné pole vyplnila dívka, jež se usmála čarovným, okouzlujícím úsměvem, doslova mne proměnil v kámen. Díky němu jsem zcepeněl, kdykoliv jsem na ni stočil pohled. Na její hezkou tvář, vzbouzející divou, divočáckou fantasií.

„Ty jsi ty,“ pravil jsem a nadále jsem nemohl jinak.

Políbil jsem, její tělo jsem objal. V jediném okamžiku jsme splynuli, protože moje objetí přijala a opětovala, stejně jako polibek. Jenže jsem nic necítil, poněvadž jsem pronikl tajem a cítil jsem hmat, za půl minutky zmlklý, jak jsem zmínil, vnikl jsem tajem, tím pádem samouvědomění pominulo, dostal jsem se do ní. A ona do mě! To nemohl popřít nikdo a vlastně mně na tom nesešlo, vnímal jsem vzájemné spojení, dvoje tepla, týž počet činů, jeden čin rozmnožující se na číslo po jedničce a dva zužující se na jeden pořádný čin, který podsouval domnění, že čin nebyl žádným činem, nýbrž samozřejmostí, dílkem podivuhodným a splývajícím.

„Ty nejsi ty,“ zaslechl bych, kdyby někdo mohl poskytnout náповědu či oznámení, „a já nejsem já, jsme nic a přesto všechno, jsme paprsky z organické figury, z hmotné tělesné schránky spojující se ve slunce, o němž nikdo neví.“

Ani my sami. Posunuli jsme se do nového centra vnímajícího hory doly, součinně opouštějícího naši Zemi. Hleděl jsem do jejích modrých očí, do nichž jsem svedl zdařilý ponor, tudíž oči nasadily formu rozpitého inkoustu, nuže moře,

kterým jsem tonul.

Nevyplaval jsem, plul jsem, jakožto závoj rozpitý romeovskou spontánností, zkrocenou rozvážnou povahou dýmající v mém nitru, z nějž jsem vypustil vše, co ho žihalo, včetně podněcovaných emocí, dosud hluboce zalezlými, unavenými, třebaže planým pohybem letem hořely. Chtěl bych je vyjmout zpoza opony, která se vzdouvá, víří a skrz niž vane onen roj, ale neústupná opona nezmizí.

Nezmizí.

Do reality mě leda přiváděl styk našich nosů vždycky rušících dlouhý, táhlý polibek, nikoliv však zasnění, do kterého jsem byl nadčasově vtažen. Záhy jsem opět líbal, při styku zase plul mořem, cítil jsem tlak, vlnobití, úlevu.

Pak neplul, protože jsme jedno tělo cítící jednu nepopsatelnou ideu, jsme jedna spjatá energie vnímající okolí, musím otevřeně uznat. Ale přece jen.

Nakonec jsem se odvrátil, stále rozjařený uchvacujícím dotykem, a ona se usmála a já byl v něm.

Děti mě strkaly. Kolébal jsem se nicotou a to šťastný, načež – načež vzalo děti zatraceno, které je spolкло jako zlý zlovolný drak chrlící oheň.

V tom do nicotné nicoty vstoupily barvy, ba jejich spektrum objímající vroucně všudypřítomno.

Pajdal jsem potichu, pokradmu, spatřující tvary vykreslené velevýznamnou přirozeností, nevyžadující geometrickou přesnost, protože vědomost má nedosahovala takové vysokánské výše, neboť jsem sám beze snahy krčil obočí.

Nenadále jsem zahlédl docela zřetelné obrysy. Nabyly tvaru, také zřetelnosti! Vyvstala totiž divá, obdivuhodná příroda (pelášili zajíci, králíci, letěli, zpívali ptáci rozkošné zpěvy chudé o tóny, tóniny plus sebemenší zvuk, jenž je

vykompenzován velikánským dojmem smíchu).

Náruživě jsem tedy hmatal, chmatal, chňapal, hmat ovšem že skýtal zklamání. Hmatal jsem, hmatal, chňapal, chmatal, jenomže sevření tolikero věci neznamenalobluďné snadno, poněvadž jsou věci, jež uchopit nejdou ani za nesčetné množství máků, ani za miliardy!

Pokušení lákalo nezlomně, zatímco kvetlo barevno, belhal jsem se, snaže uchopit nemožné. Marně. Očividně.

Ledaže bych uchopil výtvor, vlastně ne výtvor, luno rozmanitosti, plody úsměvu, které vidí bystré, vidoucí oči. Však nač rušit krásu utržením? Dospěl jsem ke korunnímu stromu, o jehož hnědý kmen jsem se opřel.

Vychutnal jsem jeho dutost, jeho skálopevnou skořáčku.

Krásu uchopit nemožno, krásu musíme zažít. Nebo pohladit, polaskat, poslechnout, abychom neskrytější krásu slyšeli.

„Na,“ řekla mi a podala velikonoční nabarvené vajíčko, jakmile mě vymanil z vězení úsměvu její úsměv, jež jsem oplatil přímou září mojí tváře, sebravši nejdražší poklad, jaký jsem kdy obdržel.

Abych přiblížil představu, *v úsměvu* jsem zařukal – odezva se nekonala, maximálně libozvučné chvění rezonující krajinou barev, počínaje přírodou – a já se zaposlouchal, sehnul, hrabal, až jsem vyhrabal vajíčko plné barev, kreativity, což mě vrátilo zpět.

Odkázalo mně to na základ, takže jsem se nerozpustil docela, včas jsem ocenil celek té dívky, uvědomivše si neuchopitelný díl, jichž je půl tuctu, aniž to víme.

„Čau, Heli.“

„Čau.“